

عنوان مقاله:

نقش علمای ایرانی عتبات عالیات در روابط ایران و عثمانی از آغاز دوره قاجار تا پایان عصر ناصری (۱۲۱۰-۱۳۱۲ق)- (۱۷۹۵-۱۸۹۶م)

محل انتشار:

مطالعات تاریخی جهان اسلام، دوره 9، شماره 18 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

حمید حاجیان پور - دانشیار گروه تاریخ، دانشگاه شیراز، ایران

بهمن شجاعی نسب - دانشجوی دکتری تاریخ ایران دوره اسلامی، دانشگاه شیراز،

خلاصه مقاله:

سقوط صفویه و به دنبال آن حاکمیت افغان ها بر ایران، مهاجرت علمای شیعه از ایران به طرف عتبات عالیات را به همراه داشت و در این فاصله (از سقوط صفویه تا دوره زندیه) بسیاری از آنان به عتبات مهاجرت نمودند. هم زمان با روی کار آمدن دولت قاجار و نیاز به کسب مشروعیت از جانب علماء از یک طرف و تکاپوی دولت عثمانی برای حل اختلافات خود با ایران و اجرای سیاست پان اسلامیسیم از طرف دیگر، این علماء به دلایلی که ذکر آنها خواهد رفت از جایگاه مهمی در روابط ایران و عثمانی برخوردار گردیدند. هدف این پژوهش بررسی جایگاه علمای ایرانی عتبات عالیات در روابط ایران و عثمانی از آغاز دوره قاجار تا پایان عصر ناصری (۱۲۱۰-۱۳۱۲ق)- (۱۷۹۵-۱۸۹۶م) با پاسخگویی به این پرسش که چه زمینه ها و عللی موجبات شکل گیری قدرت علمای ایرانی ساکن در عتبات گردید و این علماء چه نقشی در روابط ایران و عثمانی در دوره مورد بحث، ایفا کردند، می باشد. لذا این پژوهش با رجوع به منابع و مآخذ تاریخی، مذهب و تحقیقات جدید و به شیوه توصیفی و تحلیلی به تحقیق پرداخته است.

کلمات کلیدی:

علماء، قاجار، عثمانی، عتبات عالیات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1389827>

